

Brugsch Handelsblad

Krant van West-Vlaanderen

REDACTIE

Melboomlaan 33 - 8800 Roeselare
Tel. 051 26 61 11 - Fax 051 26 65 87

2,00 euro | verschijnt wekelijks | 102de jaargang | week 20 | vrijdag 18 mei 2007 | P509581 | 176 blz. | www.kw.be

't Was Moenaerts weekje wel...

BRUGGE - 't Was me het weekje wel voor burgemeester Patrick Moenaert. Toyo Ito mag niet ontmanteld worden, de stad werd op de vingers getikt voor het bevoorrecht gebruik van de Magdalenazaal en gaat in beroep tegen de veroordeling wegens onwettig geïnde parkeerbelasting.

Woensdag heeft de rechtbank van Brugge in kortgeding de eis van de stad Brugge, om het paviljoen van Toyo Ito te mogen

ontmantelen, afgewezen. Maar ook het Vlaams Gewest, dat de stad wou verplichten een regularisatie aan te vragen voor het niet

meer vergunde paviljoen, kreeg nu op het rekest. De stad beraadt zich over een eventueel beroep tegen deze uitspraak en heeft ook een klacht bij de Raad van State ingediend tegen de beslissing van Vlaams minister Dirk Van Mechelen om het paviljoen te beschermen. Na een klacht van de Brugse werkgroep Iedereen Gelijk, vraagt de Vaste Nationale Cultuurpact-commissie dat de stad Brugge binnen de honderd dagen de gebruiks- en toegangsmodaliteiten voor de Magdalenazaal in Sint-

Andries aanpast, zodat alle verenigingen even gemakkelijk toegang krijgen tot deze stadszaal. Maar de stad vindt dat er van discriminatie geen sprake is.

Tenslotte besliste de stad in beroep te gaan tegen het vonnis van de Brugse rechter, die tussen 2004 en 2006 geïnde parkeerbelasting onwettig verklaarde. Door mr. Michel Maus, die de kat de bel aandoet, risceert Brugge nu echter ook een terechtwijzing door het Grondwettelijk Hof.

Zie p. 4, 5, 7 en 29

**WIN uw
VIP-arrangement
voor de
Ronde van België 2007**

Zie Sport-magazine

Dubbelgesprek

Trainers Cedimir Janevski en Harm Van Veldhoven nemen zaterdag

Maandag op VTM

Supernanny zet jonge moeder Natasha Selen en drie zoontjes op

's Werelds hoogste

Stein Tant uit Oedelem klom naar de Top van de Wereld op de

Voetbal

Daring Brugge promoveert naar derde na thriller tegen

Krant van West-Vlaanderen

Lernout & Haanpie voor de rechter

Extra

Bruggelinge Miek Pot schrijft boek over twaalf jaar verblijf in een kluzenaarsklooster

„Die stilte was een openbaring”

BRUGGE - Zopas is bij de Standaard Uitgeverij het boek 'Naar het hart van mijn ziel' verschenen. Hierin brengt de Nederlandse Bruggelinge Miek Pot (47) het relaas van twaalf jaar in een kluzenaarsklooster.

Wat bezield een jonge vrouw die volop genoot van het Leidense studentenleven, om in een klooster te treden?

Miek Pot: „Ik dronk graag wijn, trok van het ene studentenfeste naar het andere en was in de ban van de discorage. En toch knaagde er iets aan mij: was dit het echte leven? Ik was gedoopt om met een rijke advocaat of knappe arts te huwen, twee kinderen te krijgen, 's zondags met de hond op stap te gaan en lid te worden van de Rotary, was dat hetgeen ik echt wou? Neen!”

In uw boek schrijft u dat u nood had aan stilte na al die bla-bla...

Miek Pot: „Ik kende de stilte niet. Van 's morgens vroeg stond de platendrukker loerichard aan en luisterde ik naar de hits van *Michael Jackson* en *Glória Estefan*. Maar ik heb mijn tweede zit deks voorbereid in een klooster. Tijdens het studeren werd ik voor het eerst in mijn leven geconfronteerd met de absolute stilte. Want er was niemand anders aanwezig in dat religieuze gastenverblijf. Die stilte was voor mij, tot mijn grote verbazing, een openbaring, ik voelde mij goed in mijn vel.”

Was dat voldoende om de stap te zetten naar een leven als non?

Miek Pot: „Natuurlijk niet. Het heeft nog vijf of zes jaar geduurd. Voortdurend was er een knagend stemmetje in mij. Dat was een moeilijke periode. Aanvankelijk zag ik een intrede in een klooster als iets middelenloos, iets dat niet van deze tijd was.”

„Vrienden en familieleden dachten dat het een bevlieging was. De buitenwereld stond er erg sceptisch tegenover. Het was een lange zoektocht naar zingeving en spiritualiteit. Ik vond maar niets in de wierookstokjes en klankschalen van de New Age beweging die toen opkwam.”

U bent gaan shoppen in diverse kloosters en opteerde uiteindelijk voor een kluzenaarsbestaan.

Miek Pot: „Ja, ik ben in 1987 ingetreden in het karthuizerinnenklooster van Marche-les-Dames. Kort erna werd ik getransfereerd naar de *Thornet* vlak boven Can-

Miek Pot: „De godsdienst was slechts een hulpmiddel. Nu heb ik mijn ware roeping gevonden.” (Foto F. Proot)

nes, waar ik jarenlang als een echte kluzenaar geleefd heb. Dat betekende dat ik leefde in een kluis van vier bij vier meter en ik zes dagen per week niet met mijn medzusters kon of mocht praten. Er was wel elke avond een gemeenschappelijke liturgische dienst, maar dat was louter samen bidden en zingen onder een dikke capuchon.”

Vreemd genoeg noemt u dit kluzenaarsleven geenszins saai.

Miek Pot: „Alleszins niet monotoneer dan het leven nu in de wijde wereld. Als kluzenaar kon je voortdurend jezelf tegen. Er komt van alles bovendien dat je niet verwacht had.”

„Het leven als kluzenaar was niet saai”

„Vroeger, als student, had ik bij conflicten de neiging om de schuld bij de anderen te leggen. Maar als kluzenaar kun je niet anders dan tot het besef komen dat je

zelf het probleem veroorzaakt.”

U vond ook sterkte in het gebied?

Miek Pot: „Anders zou ik die twaalf jaar nooit volgehouden hebben. In het begin had ik het moeilijk, omdat ik onvoldoende Frans begreep. Maar als ik heimwee had naar huis, vond ik kracht in de psalmen. Ook de lessen metafysica en theologie die wij de eerste maanden kregen van de Jezuïeten, hebben mij geholpen. Want er komt een moment dat de devotie alleen onvoldoende is. Als je dan geen ontologische kennis hebt, red je het niet.”

U leerde in het karthuizerinnenklooster ook mediteren.

Miek Pot: „Meditatie stelt je in staat om zij jezelf te treden. Dat geeft een bevrijdend gevoel. Want wij zijn de gevangenen van onze emoties. Je moet van op een afstand kunnen kijken naar je emoties. Via meditatie krijg je innerlijke vrijheid. Want voordien was ik zeer emotioneel: als ik boos of verdrietig was, voelde ik dat van mijn tenen tot mijn haar.”

En vraagde die mannelijke religieuzen doorgaans voorgeschofeld krijgen: was het celibaat voor u geen probleem?

Miek Pot: „Ik kan makkelijk alleen zijn en leef nu trouwens ook in Brugge alleen. Af en toe speel de mijn seksualiteit als kluzenaar wel op, maar het werd nooit echt problematisch. Maar voor wie een roeping heeft, is celibaat de juiste keuze, op voorwaarde dat je er zelf voor kunt kiezen. Want dan kun je je volop wijden aan de roeping en moet je geen rekening houden met een partner of kinderen. Maar ik moet eerlijk bekennen dat ik tijdens mijn leven als kluzenaar vriendschap miste. Onder die kluzenaars in het karthuizerinnenklooster bestond er geen vriendschap.”

In 1995 werd u uit Frankrijk teruggedroepen om het project Opgraving voor te bereiden. Waarom?

Miek Pot: „Koning Boudewijn, die zelf een halve monnik was, had enkele jaren voor zijn dood in 1993 ons klooster in Marche-les-Dames bezocht. Hij liet in zijn testament opnemen dat er in Bel-

gisch-Limburg een klooster moest gebouwd worden. Aangezien ik een van de weinige Nederlandse zusters was, kreeg ik de opdracht het project te coördineren. Na jaren als kluzenaar geleefd te hebben kwam ik opnieuw in de wijde wereld terecht. Ik moest zelfs voor de Belgische televisie meewerken aan een documentaire over onze kloosterdeur!”

Hoe groot was de schok van die terugkeer naar de maatschappij?

Miek Pot: „Enorm. Ik heb vier jaar aan dat project gewerkt. Er waren tal van juridische problemen, waarbij de Raad van State de bouwvergunning introk en opnieuw vergunde. Ik werd volledig dooreen geschud en kreeg een mystieke eenheidservaring. Opgraving was een klap die mij deed ontwaken. Net voor ik mijn eeuwige geloften moest uitspreken in 1999, ben ik als non uitgetreden. Ik voelde dat ik de wijde wereld in moest!”

Hoe bent u in Brugge beland?

Miek Pot: „Na een jaar van studie in het Jung Instituut in Zwitserland ben ik toevallig, via Nederlandse vrienden, in Brugge verzeeld geraakt. Ik was meteen gecharmeerd door de positieve uitstraling van die stad. Wellicht heeft het te maken met de vele toeristen: die brengen het vakantiegevoel over. Brugge is natuurlijk een kleine en ietwat burgerlijk stad. Maar ik woon nu al vijf jaar in de binnenstad en voel mij hier thuis. Het is hier supergezellig!”

„Is een mooie villa uw levensdoel?”

Wat doet u nu precies?

Miek Pot: „Ik geef trainingscursussen. Ik probeer mensen op een dieper niveau te krijgen, zodat zij zelf een betekenis kunnen geven aan hun leven. Is een dure auto het belangrijkste in hun leven? Zijn ze gelukkig met louter materiele dingen? Willen zij na hun dood herinnerd worden als de man of vrouw met de grote villa?”

Bent u nu zelf nog gelovig?

Miek Pot: „Neen. Ik heb respect voor de katholieke kerk en zou zonder het geloof niet staan waar ik nu ben. Maar de godsdienst was slechts een hulpmiddel. De ultieme werkelijkheid, die een Gelaat heeft, zijt dieper, voorbij de vorm.”

(Stefan Vankerhovens)

■ *Naar het hart van mijn ziel* (Standaard Uitgeverij), geschreven door Miek Pot, kost 12,50 euro.

■ *Info:* www.miektopot.com.